

Je več spomina potrebno,
da z drobtinami duše
povzamem najdeno pesem?

Pomlad, moje okno razsrjeno!

Ganimete Nura

MONOLOG Moja ptica je štoklja
opustošenega prostora krčev
medtem ko vetrovi mislijo da so nedosegljivi
podobni pigmentom črnega lakta.

Moja ptica kljuva plazilce in črve
ne opaža trnka krempļjev
cenene resničnosti in vročic nezavesti.

Njen ponos izžareva prizore navdušenja
in polni prostor s curkom vrlin
v imenu podobe razmršenih razpotij.

Moja ptica je štoklja
in prav zato mi prinaša jutro za jutrom majčkeno sonce.

POGLED ENA Prvi korak — obeležje
v popkih vzcvetelo
v tkivu pobeglih zvokov plemenitenih vonjav
ali slavčka v kletki
ki pod bremenom bolesti tke svoje majčkeno bilje
v imenu življenja ki priča o ravnovesju.

Drugi korak — še malo ali vse življenje
vsrkava večerno barvitost,
medtem ko jaz pljujem v zrcalo
ker ga ne morem očistiti s skrito stranjo
a okužbe v zenicah bobnijo kot konjeniki.

Tretji korak — in nič, pika.